

Usnesení

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z Mgr. Michala Výtiska a soudkyň JUDr. Ireny Štefkové a JUDr. Jany Tondrové ve věci žalobce **Společenství vlastníků jednotek Vřesová č.p. 681, 181 00 Praha 8 - Troja**, se sídlem v Praze 8 – Troji, Vřesová 681/17, IČO 26476894, zastoupeného JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem se sídlem v Praze 9, K Hutím 665/5, proti žalované **M. B.** nar. **bytem** a místem podnikání v **ICO** zastoupené Mgr. Jaromírem Henyšem, advokátem se sídlem v Praze 7 - Holešovicích, Skalecká 357/17, o 120 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku pro zmeškání Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. října 2013, č.j. 42 C 25/2013-61,

takto:

Rozsudek pro zmeškání soudu prvního stupně **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobci vymáhanou částku s úroky z prodlení a nahradit mu náklady řízení. Rozhodl tak rozsudkem pro zmeškání podle ustanovení § 153b o. s. ř. o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení slevy z důvodu žalovanou řádně neprováděného účetnictví žalobce v období od ledna 2008 do prosince 2009.

Soud prvního stupně k důvodům rozhodnutí uvedl, že žalovaná se bez omluvy nezúčastnila prvního jednání ve věci dne 29. 10. 2013, přestože byla k jednání řádně předvolána, předvolání s žalobou jí bylo zasláno do vlastních rukou, adresátka nebyla doručujícím orgánem zastížena, proto byla písemnost v souladu s ustanovením § 49 o. s. ř. uložena v provozovně poskytovatele poštovních služeb a žalované byla ponechána výzva k vyzvednutí, dne 24. 9. 2013.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dne 1. 9. 2014 odvolání. Namítla, že o rozsudku se dozvěděla teprve dne 25. 8. 2014 prostřednictvím exekutora, následně dne 10. 9. 2014 soud prvního stupně doručil rozsudek do datové schránky jejího advokáta. Soud rozhodl nesprávně, neboť žalovanou řádně nepředvolal k jednání dne 29. 10. 2013. Nahlédnutím do spisu zjistila, že jí soud doručoval zásilky na adresu bydliště podle evidence obyvatel a současně adresu místa podnikání, přestože žalovaná se na této adrese dlouhodobě nezdržuje a již při nahlížení do spisu u Vrchního soudu v Praze dne 14. 5. 2012 uvedla, že žádá o doručování do své datové schránky, zřízené na její jméno, zpřístupněné dne 20. 4. 2011. Poukázala na skutečnost, že do této datové schránky jí soud prvního stupně doručil dne 15. 1. 2013 rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v této věci. Předvolání i rozsudek jí tak byly doručovány v rozporu s ustanoveními § 45 až 50l o. s. ř., když soud byl povinen doručovat jí do její datové schránky; poukázala na ustálenou judikaturu v tomto směru, usnesení

Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2013, č.j. 69 Co 379/2013, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013 a ze dne 27. 3. 2013, č.j. 23 Cdo 2425/2011 a č.j. 21 Cdo 3489/2012. Podle žalované nebyly tak splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání podle ustanovení § 153b o. s. ř., proto navrhla rozsudek soudu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhl odvolání žalované zamítnout. Jde o obchodní spor s žalovanou coby podnikající fyzickou osobou, soud pravidelnými lustracemi si ověřoval, že žalovaná nemá zřízenou datovou schránku jako podnikatelka, proto jí správně v souladu s ustanovením § 45 a násl. o. s. ř. doručoval na adresu jejího evidovaného bydliště a místa podnikání. Tak byla žalované doručena žaloba i předvolání k jednání, jehož se žalovaná bez omluvy nezúčastnila. Žalobce se neztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v jeho rozhodnutí ze dne 1. 10. 2013, č.j. 69 Co 379/2013-46, naopak poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č.j. 7 Afs 5/2013-50, a úpravu zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, tedy nutnost rozlišovat postavení fyzické osoby a podnikající fyzické osoby a nepřipustnost doručení písemností týkajících se podnikání do osobní (nepodnikatelské) datové schránky a naopak. K žalovanou uváděným rozhodnutím Nejvyššího soudu pak poukázal na to, že nedospívají k závěru o nutnosti striktního dodržování pravidel ohledně pořadí a způsobu doručování podle ustanovení § 45 a následujících o. s. ř., nýbrž podstatná je faktická možnost seznámení se s obsahem doručovaných listin. Podle názoru žalobce žalovaná si již z předžalobních výzev žalobce musela být vědoma dluhu, byla seznámena s žalobou a měla možnost si zásilky uložené na poště přebírat, případně si zajistit jejich dosílku do místa, kde se zdržuje.

Městský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání proti usnesení soudu I. stupně je přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou a včas, přezkoumal odvoláním napadené usnesení ve smyslu § 212 a § 212a odst. 6 občanského soudního řádu a aniž by k jeho projednání podle § 214 odst. 2 písm. c) občanského soudního řádu nařídil jednání, dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Podle ustanovení § 212a odst. 4 o. s. ř. rozsudek pro zmeškání soud přezkoumá jen z důvodů uvedených v ustanovení § 205b o. s. ř., tj. pokud podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) nebyly splněny podmínky řízení či předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání. Předpokladem vydání rozsudku pro zmeškání podle ustanovení § 153b o. s. ř. je mimo jiné to, že žalovaný bez včasné a důvodné omluvy zmešká první jednání, které se ve věci konalo, přestože mu do jeho vlastních rukou byly doručeny žaloba a předvolání ve lhůtě nejméně 10 dnů přede dnem jednání a o následcích nedostavení se byl poučen.

V projednávané věci soud prvního stupně rozhodl rozsudkem pro zmeškání, neboť dospěl k závěru, že předpoklady pro jeho vydání byly splněny. Podstata námitky žalované spočívá v tvrzení, že jí předvolání k jednání nebylo doručeno a tudíž předpoklady pro rozhodnutí formou vydání rozsudku pro zmeškání dány nebyly.

Z obsahu spisu se podává, že dne 14. 5. 2012 při nahlížení do spisu u Vrchního soudu v Praze žalovaná uvedla, že poštu přebírá na adrese své datové schránky, vedené na její jméno. Do datové schránky ID DS [redacted] jí pak soud prvního stupně dne 15. 1. 2013 doručil rozhodnutí o věcné příslušnosti. Následně soud ve věci rozhodl nejprve platebním rozkazem, který doručoval žalované poštou na adresu jejího bydliště vedenou v centrální evidenci obyvatel a sídla podle údajů živnostenského rejstříku, platební rozkaz zrušil pro jeho

nedoručení žalované, poté obeslal jednání na den 29. 10. 2013, opět doručoval prostřednictvím pošty na stejnou adresu, pošta zásilku dne 24. 9. 2013 uložila s možností vyzvednutí, zásilka byla vrácena soudu. Při těchto úkonech soud kontroloval existenci datové schránky žalované jako podnikatelky, datová schránka nebyla nalezena. Na to dne 29. 10. 2013 ve věci jednal v nepřítomnosti žalované a k návrhu dostavivšího se zástupce žalobce rozhodl napadeným rozsudkem pro zmeškání. Rozsudek pak stejným způsobem doručoval žalované, dne 2. 12. 2014 byla zásilka uložena na poště s možností jejího vyzvednutí do 10 dnů, poté se zásilka vrátila soudu. Ministerstvo vnitra sdělilo soudu dne 20. 1. 2015, že žalovaná (jméno, příjmení, datum narození) má zřízenou a od 5. 4. 2011 zpřístupněnou datovou schránku fyzické osoby s ID DS: [REDACTED]

Podle ustanovení § 45 o. s. ř. soud doručuje písemnost při jednání nebo při jiném soudním úkonu, jinak prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky adresáta a není-li to možné, doručí ji na žádost adresáta na jinou adresu nebo na elektronickou adresu; teprve není-li možné doručit písemnost ani tímto způsobem, doručí ji prostřednictvím doručujícího orgánu.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 o. s. ř. adresou pro doručování prostřednictvím veřejné datové sítě je adresa datové schránky evidovaná podle zvláštního předpisu – zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a automatizované konverzi dokumentů.

Podle ustanovení § 46 odst. 2 o. s. ř. prostřednictvím veřejné datové sítě soud doručuje na elektronickou adresu, kterou adresát sdělí soudu, jestliže o to tímto způsobem požádal nebo s tím vyslovil souhlas.

Podle § 46a odst. 2 o. s. ř. jestliže o to adresát požádá, soud mu doručuje na jinou adresu nebo elektronickou adresu, kterou mu sdělil; tato adresa je pro dané řízení adresou pro doručování.

Přestože zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, upravuje v ustanoveních § 3 a § 4 datovou schránku fyzické osoby a datovou schránku podnikající fyzické osoby, z čehož vyplývá, že táž osoba může mít dvě datové schránky, nestanoví, do které datové schránky mají být písemnosti zasílány. Přijatá judikatura se již ustálila v názoru, že je zapotřebí rozlišovat doručování podle charakteru zásilek, tedy doručování osobních písemností a oproti tomu písemností týkajících se podnikání fyzické osoby do příslušných datových schránek. Obdobně doručování do různých datových schránek v případě podnikání advokátů, finančních a daňových poradců apod. Je tedy nutno dát za pravdu žalobci, pokud uvádí, že pouhá skutečnost, že podnikající fyzická osoba má zřízenou svoji osobní datovou schránku, nikoli datovou schránku podnikající fyzické osoby, není důvodem pro doručování do této datové schránky a naopak doručování do ní, bez dalšího, by bylo v rozporu s postupem doručování upraveným občanským soudním řádem.

V projednávané věci šlo o uplatnění práva ve sporu mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti. Pakliže byly v této věci zasílány žalované písemnosti soudu a nedošlo, resp. z povahy nešlo je doručit při soudním úkonu, bylo by povinností soudu zaslat písemnosti žalované do její datové schránky zřízené ji jako podnikající fyzické osobě. Takový typ datové schránky však žalovaná zřízenou neměla a nemá. Za této situace by tak bylo povinností soudu zasílat písemnosti žalované na adresu pro doručování prostřednictvím doručujícího orgánu, tedy na adresu jejího sídla (tehdy místa podnikání) uvedenou ve smlouvě o vedení účetnictví (§ 46b písm. b) o. s. ř.). Nikoliv však již na adresu bydliště žalované uvedenou v registru

obyvatel, neboť to vylučovala povaha účastníků a předmět sporu. Nelze však v souladu s ust. § 45 odst. 2 o. s. ř. opomenout, že z hlediska pro soud závazného způsobu doručování lze prostřednictvím doručujícího orgánu doručovat pouze tehdy, pokud účastník – fyzická osoba nemá „příslušný typ“ datové schránky a neuvede doručovací adresu, tedy jinou adresu nebo elektronickou adresu, na kterou žádá, aby mu byly doručovány písemnosti soudu. A o takový případ v projednávané věci jde. Za situace, kdy žalovaná soudu oznámila „jinou“ doručovací adresu, a to svou datovou schránku fyzické osoby, bylo povinností soudu písemnosti zasílat na tuto elektronickou adresu, byť se nejednalo o datovou schránku podnikající fyzické osoby, na kterou by jinak účinné doručování přípustné nebylo. K názoru žalobce, že žalovaná byla seznámena s žalobcem uplatňovaným nárokem, mohla si zásilku na evidenční adrese převzít či si zřídit dosílku, je třeba uvést, že vědomost o uplatnění nároku žalobou neznamena vědomost o obeslaném jednání soudu, zřízení dosílky je oprávněním žalované, nikoli její povinností a účinky doručení je nutno zkoumat v souladu s úpravou občanského soudního řádu.

Protože tak v projednávané věci soud prvního stupně nedoručil předvolání k prvnímu jednání žalované do její datové schránky fyzické osoby a ignoroval tak její žádost o doručení tímto způsobem, nebylo předvolání řádně doručeno do vlastních rukou žalované, pročež nebyly splněny všechny předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání podle ustanovení § 153b o. s. ř. Odvoláním napadený rozsudek pro zmeškání tak není věcně správný a proto ho odvolací soud podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. pro vadu řízení mající za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, kterou nelze v odvolacím řízení zhojit, zrušil a podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a) mu věc vrátil k dalšímu řízení, v němž soud prvního stupně věc znova projedná a rozhodne též o náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o. s. ř.)

V Praze dne 13. srpna 2015

Mgr. Michal Výtisk, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Hradecká